

de i Loven af 1903 omtalte borgerlige Begravelser, nemlig Begravelser af Folkekirkens Medlemmer uden Medvirkning af Folkekirkens Præster, og § 5 omhandler de i den kgl. Anordning af 22. Januar 1897 omhandlede Begravelser af Personer, der staa udenfor Folkekirken. Forslagets første Afsnit løser forskellige Baand paa de almindelige Begravelser, altsaa de folkekirkelige. Det er jo saa, at Ønsket om borgerlige Begravelser ofte har været begrundet alene i Uvillie mod den paagældende Præst eller deri, at vedkommende afdøde eller hans Slægt har staaet i bestemt Modsætningsforhold til denne Præst. Der kan have været saadanne Forhold til Stede, at den afdøde bestemt har vægret sig ved Tanken om, at Stedets Præst skulde tale ved hans Grav. Herom fastsætter det foreliggende Forslag, at ved en almindelig folkekirkelig Begravelse maa Stedets Præst ikke holde Ligtale mod vedkommende Families Ønske. Samtidig er der tilføjet en Bestemmelse, som maa ske ved Lejlighed kan være kærkommen for en Præst, at han ikke er pligtig til at holde Ligtale. Disse Bestemmelser ere i øvrigt for saa vidt gældende Ret, idet Danske Lov foreskriver, at Præster skulle tale ved Begravelser, „dersom de have Stunder og ere bedne derom“. Altsaa er det fastsat som Betingelse, at Præsterne skulle være opfordrede til at tale, ligesom en saadan Opfordring alligevel ikke forpligter Præsten, idet han altid vilde kunne skyde sig ind under Lovens Ord og sige, at han ikke har Stunder. Bedst for begge Parter er det imidlertid at faa en udtrykkelig Bestemmelse, hvorefter Præsten kun maa tale, naar han bliver opfordret til det, og har Ret til at nægte at tale, naar den afdøde har været en Mand, om hvilken han maa sige, at han ikke ønsker at tale ved hans Baare, eller ikke kan gøre det med god Samvittighed. Men det foreliggende Forslag holder sig ikke alene til den negative Bestemmelse, at den afdødes nærmeste kunne undgaa Ligtale af Sognepræsten, blot ved at undlade at opfordre ham til at tale, Forslaget har tillige den positive Bestemmelse, at Familien har Ret til at faa en udensogns Præst til at tale. Forslaget indfører altsaa Valgfrihed i saa Henseende. Dette Princip er

jo kommet ind i vor Folkekirke paa alle andre Omraader; de, der ville have en anden Præst end deres egen til at udføre en kirkelig Handling, behøve ikke at løse Sognebaand for at faa den udført. Det er kommet ind i Loven om Kirkernes Brug, det er kommet ind i Bestemmelserne om Konfirmationsundervisningen og i Ægteskabsloven, og man kan vist sige, at er der noget Sted, hvor dette Princip først og fremmest hører hjemme, er det ved Begravelser og ved Præstens Ligtale. Endelig giver Forslaget Adgang for Lægmand til at tale i Kirken eller i Begravelseskapellet eller ved Graven, naar den, der har bestilt Begravelsen, fremsætter Ønske derom.

Det andet Afsnit omhandler de borgerlige Begravelser, hvorom Loven af 1903 fastsætter, at ved disse maa der kun bedes Fadervor og afsynges Salmer af den autoriserede Salmebog. Saadanne Begravelser bleve ved Loven af 1903 lige netop tilladte, men heller ikke mere.

Det kirkelige Udvalg, der har behandlet denne Sag, har været enigt i, at man ikke bør blive staaende ved denne Ordning. Udvalget har været enigt i, at en Bestemmelse, der udelukker en passende Højtidelighed paa Kirkegaarden, navnlig Taler ved Graven, hverken stemmer med Trosfrihedens Princip eller med almindelig borgerlig Retfærdighed. I Overensstemmelse hermed gaar Lovforslaget ud paa, at der gives al ønskelig Frihed til at afholde borgerlig Begravelse paa Folkekirkens Kirkegaarde, dog naturligvis under Iagttagelse af visse Hensyn overfor Folkekirken; medens den nugældende Lov altsaa kun tillader Fremsigelse af et Fadervor; aabner Lovforslaget derfor Adgang til en passende Højtidelighed, derunder ogsaa Afholdelse af Taler. Lovforslaget ophæver i det hele det Stempel af 2den Klasse's Begravelse, som nu er paastrykt de borgerlige Begravelser. At Folkekirken ikke blot vil finde sig i dette, men ønsker det i Kraft af Trosfrihedens Princip, turde tilstrækkelig tydeligt fremgaa af, at hele det kirkelige Udvalg har samlet sig om dette Forslag. Der tillades altsaa Afholdelse af Taler; men Folkekirken, paa hvis Kirkegaarde disse Begravelser foregaa, maa dog kræve, at disse Taler ikke maa stride mod de